

De kunst van het voorbrengen van een hond in de showring

VAN BEGINNERS tot Winners

Tijdens de Amsterdam Winner 2012 zullen er in de RAI weer honderden exposanten zijn die voor de eerste keer met hun hond(en) in de showring staan. Met een knipoog naar het boek van Robert Killick *'From Beginners to Winners'* willen we die onervaren exposant een paar tips geven over de kunst van het voorbrengen van een hond op een tentoonstelling...

Een hondententoonstelling in 1877. Hoge hoeden, bolhoeden en crinolines; het gegoede publiek bezoekt een show.

Een buitenshow in 1941. Iedereen in het pak met stropdas, ook het ringpersoneel. (Foto: Bert Morgan).

vindt, Je doet veel sociale contacten op en Het lijkt me een gezellige vorm van ontspanning lijken de meest voorkomende redenen te zijn. Dat is prima, maar ontspanning mag hier worden vervangen door spanning, want nergens kan die zo hoog oplopen als in de showring!

Ik zou daar nog een derde, meer kynologische reden aan willen toevoegen: *Ik wil graag fokken met mijn hond, maar alleen binnen de eisen van mijn rasvereniging.* Die eisen schrijven veelal ook kwalificaties op tentoonstellingen voor, waarmee het juiste uiterlijk van een ras wordt gewaarborgd. In die zin is de keurmeester niet alleen degene die de beoordeling voor een exposant maakt, maar kan hij of zij ook enige invloed uitoefenen op de fokkerij binnen een ras.

ONERVAREN EXPOSANT

Wie niet meteen in het diepe wil worden gegooid, kan beginnen met het volgen van ringtrainingen en daarna de hond inschrijven op lokale clubmatches of de clubmatch van de rasvereniging. Bij ringtrainingen wordt de gang van zaken op een show nagebootst. Het is daar allemaal wat overzichtelijker en de onervaren exposant kan in een rustige omgeving wennen aan het spel dat 'showen' heet. Het is meteen ook de plaats waar men te weten kan komen of de hond überhaupt geschikt is voor de tentoonstelling. Natuurlijk, je kunt met elke rashond naar een tentoonstelling gaan, maar veel geld uitgeven als de hond op cruciale punten niet aan de rasstandaard voldoet, is zonde. In dat geval kan beter worden uitgekeken naar

één van de andere hondensporten. Tegenstanders van tentoonstellingen gooien het argument 'dat de hond het niet leuk vindt' nog wel eens op tafel. Echter, wie ziet met welk plezier de honden door de ring draven en hoe prettig ze het vinden hun baas één dag helemaal voor zichzelf te hebben, weet wel beter. Niet alleen voor die baas, maar ook voor de hond is een dagje show een sociaal gebeuren.

VORM VAN (ONT)SPANNING

Alle procedures rond het inschrijven op een tentoonstelling, de verschillende soorten tentoonstellingen en de rest van de papierwinkel vallen buiten het kader van dit verhaal. Maar, waarom kiest iemand deze vorm van hondensport? *Eens kijken wat een keurmeester van mijn hond*

RASSTANDAARD

De rasstandaard speelt – al zou je dat op het eerste gezicht misschien niet denken – een cruciale rol bij de techniek van het exposeren van een hond. Het is van groot belang dat iemand die een bepaald hondenras voorbrengt, de standaard van dat ras kent. Zodat hij of zij weet dat er, bijvoorbeeld, een bepaalde houding van het hoofd wordt gevraagd of een specifiek gangwerk. Of dat het lopen in telgang (het rechter voor- en achterbeen tegelijkertijd naar voren bewegen en vervolgens het linker voor- en achterbeen) fout is of juist niet. Of een ras een tikje afstandelijk mag zijn ten opzichte van de keurmeester of niet. En zo zijn er vele voorbeelden te noemen. Uit de standaard kan een exposant

Losse lijn, aan de linkerkant en in een drafje. Dat is wat van een showhond wordt gevraagd.

ook leren welke pluspunten en welke foutjes een hond heeft. En die foutjes zijn er, want niet één rashond is volmaakt. Kennis van de rasstandaard maakt dat de exposant de mening van de keurmeester in de tekst van het keurverslag begrijpt.

GESTOTTER

Voor deelname aan een tentoonstelling moet de hond in een goede fysieke conditie en in goede vachtconditie zijn. Bij een groot aantal rassen geldt dat die vacht optimaal is geplukt of getrimd en soms is een wasbeurtje voorafgaand aan

VOORBEELD VAN EEN EEN-VOUDIG REKENSOMMETJE

- inschrijven voor de show: € 60,-
- benzinekosten: € 50,-
- kopje koffie, broodje: € 10,-
- totaal: € 120,-
- keurminuten per hond: 5
- kosten per minuut: € 24,-

Maak er dus het beste van in die 5 minuten en concentreer je volledig op de hond!

de show zeker geen overbodige luxe. Prent vooraf even in het geheugen hoe oud de hond precies is en of de keurmeester uit eigen land komt of wellicht Engels of Duits spreekt. Dat voorkomt gereken en gestotter in de ring. Praat nooit met de keurmeester, tenzij hij of zij een vraag stelt.

Er zijn binnen- en buitenshows en voor beide kan, afhankelijk van het weer, aangepaste kleding nodig zijn. Tot slot, probeer altijd (te) vroeg te arriveren. Soms liggen locatie en parkeerterrein ver uit elkaar en op prime time kan het erg hectisch bij de ingang zijn. Enige spanning is gezond, maar stress voor de aanvang van de show gaat rechtstreeks via het lijntje van baas naar hond.

‘OPHANGEN’

Hoewel er in elk ras een specifieke manier van voorbrengen – tonen aan de keurmeester – is ontwikkeld, zijn er wel een paar basisregels die voor alle rassen gelden:

- In de showring loopt de hond aan de linkerkant van de exposant aan een losse lijn. In de afgelopen jaren zijn er keurmeesters gekomen die het

TIPS:

Bezoek eerst een aantal tentoonstellingen voordat u zelf een hond gaat voorbrengen en vindt een antwoord op:

- *voldoet mijn hond aan de rasstandaard?*
- *wat zijn de foutjes bij mijn hond?*
- *wordt mijn ras op een tafel gekeurd?*
- *wat is precies een driehoek (triangle)?*
- *hoe wordt mijn ras in stand voorgebracht?*
- *hoe loopt mijn ras (manier en snelheid)?*
- *welk type showlijn (-kettinkje) past het beste bij mijn ras? En in welke kleur?*
- *kan mijn fokker mij assisteren bij mijn showplannen?*
- *op welke tentoonstellingen zou ik kunnen inschrijven?*
- *welke keurmeesters zijn de ‘specialisten’ in mijn ras(groep)?*

‘ophangen’ van een hond niet toestaan en/of bestraffen. Ook als dat gaat om rassen waarbij dit traditioneel standaard wél gebeurt, zoals bijvoorbeeld bij een aantal terriers. Let wel, ‘ophangen’ is iets anders dan showen met de lijn boven het hoofd van de hond. Door ‘ophangen’ komen de voorbenen iets los van de vloer.

- De meeste keurmeesters hanteren een vast looppatroon: de showring rond met de gehele klas en daarna per exposant, een driehoek (triangle) en een rechte loop ‘op en neer’ (dus van de keurmeester af en op hem toe). De startplaats van de driehoek is afhankelijk van de plek waar de keurmeester staat. De manier waarop honden lopen en de juiste snelheid kunnen per ras verschillen. De rasstandaard geeft

Heel mooi plaatje: uitmuntende hond, prachtig getrimd, handler in het pak. Wat jammer van het slordige showlijntje en die hand rond de hals. (Foto A.H. Brandal).

Aan een losse lijn, los staand, met het hoofd in de richting van de exposant. Zo worden veel Labradors, Golden en Flatcoated Retrievers geshowd. (Foto: Ria Hörter).

daar veelal uitsluitel over ('voorbenen recht naar voren', 'soepel en elastisch', 'uitgrijpend', 'goed verend in de voorhand', enzovoort). Lopen met de hond kan thuis worden geoefend en ook hier baart de oefening de kunst. Train zeer regelmatig, maar altijd korte

tijd. De hond moet het leuk blijven vinden en niet verveeld raken.

ANDERE GEWOONTEN

Hoewel bij ringtraining wordt geleerd dat de hond stil moet kunnen staan en zich moet laten betasten, gelden ook hier voor

ieder ras andere gewoonten in de showring. Zo kan het binnen een ras de gewoonte zijn dat een hond in stand wordt voorgebracht:

- aan een strakke lijn, los staand, met het hoofd in de richting van de keurmeester (onder andere Duitse Herdershond, Boxer);
- aan een losse lijn, los staand, met het hoofd in de richting van de exposant (onder andere Labrador Retriever, Flatcoated Retriever);
- de exposant zittend of staand achter de hond met in de ene hand het hoofd en in de andere de staartpunt en de showlijn los over de schouders hangend (onder andere Setters, Spaniels);
- de exposant staand of zittend achter de hond met een verkorte lijn recht boven het hoofd van de hond (onder andere Windhonden).

En nog een aantal kleine variaties hierop. Gevlekte honden (onder andere Spaniels) hebben soms een 'goede' en een 'slechte' showkant. Hou daar rekening mee met de training en met het exposeren. Aan welke kant lijkt de hond korter of langer in lichaam? Aan welke kant

Het oog wil ook wat. Een zwarte Bouvier voorbrengen in een zwarte outfit is de nachtmerrie van iedere fotograaf. Nummer 2 draagt ook dezelfde kleur als de kleur van de hond, maar hier is het effect juist mooi. (Foto: Ria Hörter).

TIPS:

- Besteed aandacht aan uw kleding en show, bij voorbeeld, nooit in exact dezelfde kleur kleding als de kleur van de vacht van uw hond. Probeer de kleur(en) van uw kleding zodanig af te stemmen op de kleur van de hond dat een mooi beeld ontstaat.
- Draag geen lange flapperende kleding of een korte broek (hoe warm het ook is).
- Draag geen rammelende kettingen of armbanden; het leidt de hond af.
- Draag nette schoenen waarmee u moeiteloos snel kunt lopen.
- Laat de hond kort voor de aanvang van de keuring nog even uit.
- Draag de kaart met het draagnummer voor iedereen goed zichtbaar.
- Steek geen borstels en kammen in de achterzak of broekband.
- Wees met de hond in de ring steeds voldoende zichtbaar voor de keurmeester.
- Loopt de hond de eerste keer niet goed? Neem uw moment en start voor de tweede keer.
- Verwacht niet het hoogste van uw deelname, wat men u ook voorspelt.

toont de hals het beste? Laat bij het vasthouden van het hoofd geen vingers of duim aan de keurmeester zien en bij de staart zo weinig mogelijk.

Ook het staan kan thuis worden geoefend. Voor een exposant is het weliswaar moeilijk om te zien of zijn hond in de correcte stand staat, maar neerzetten voor een spiegel kan uitkomst brengen.

Een imposante Newfoundlander aan een klein kettinkje. (Foto: Ria Hörter).

HET OOG WIL OOK WAT

Gaan de exposanten van anderhalve eeuw terug in de showring gekleed alsof ze naar een receptie moeten, de weegschaal is nu wel erg doorgeslagen. Spijkerbroeken, joggingbroeken, nauwe korte rokjes, leggings, 'blote' T-shirts, het komt allemaal voorbij in een bonte kleurenpracht.

In ONZE HOND verscheen een aantal jaren geleden een artikel onder de titel 'Het oog wil ook wat'. Uit een paar korte interviews met keurmeesters bleek dat het (keurmeesters) oog inderdaad ook wat wil. Ik citeer Jo Schepers, één van onze allround keurmeesters: *'Natuurlijk valt een goed geklede exposant mij op in de ring en niet alleen dat, ik waardeer dat ook!'* In de kwalificatie van de hond maakt het niets uit, maar *'ik zie liever een mooie combinatie in de ring dan een exposant die geen enkele aandacht aan zijn kleding heeft besteed. En'*, gaat hij verder, *'bij de erekeuringen, in de grote*

ring, speelt een mooie (kleuren)combinatie tussen exposant en hond wel degelijk een rol. Je hebt dan te maken met allemaal honden die beste van het ras zijn geworden en die je niet meer allemaal uitvoerig gaat keuren. En dus krijgen de algehele presentatie en de combinatie veel aandacht.'

Er zijn exposanten die op elke show in dezelfde outfit hun hond showen. Wellicht in de hoop dat de keurmeester het niet zal merken als die ene prachtige, succesvolle hond wordt vervangen door een andere? Hoe dan ook, laat die lekker zittende joggingbroek en oude sportschoenen thuis en bedenk dat u door honderden mensen wordt gezien en met wat geluk ook wordt gefotografeerd. En.. het is een show.

KLEINE ZAKEN

Soms hangt winnen of verliezen of een plaatsing hoger of lager af van kleine zaken. Sommige keurmeesters

zien bij binnenkomst van een klas meteen al hun favorieten. Goed binnenkomen op de juiste snelheid en niet te dicht achter uw voorganger is dus heel belangrijk.

Laat de hond in de ring nooit zitten, liggen, stoeien met andere honden of om de aandacht van anderen vragen. Het is belangrijk dat de hond gedurende de gehele keuring van een klas zich van zijn beste kant laat zien en op u is gericht. Keurmeesters hebben soms de gewoonte hun blik regelmatig door de ring te laten glijden en op zo'n moment moet de hond niet liggen, verkeerd staan of met iets anders bezig zijn. U trouwens ook niet: praat niet met de mede-exposanten. Daar is buiten de ring meer dan genoeg tijd voor!

BLIJF SPORTIEF

Een hondententoonstelling kent verliezers en winnaars, honden met een Goed en met een Kampioenschap. Wie slecht met verliezen of met het oordeel van een keurmeester kan omgaan, kan beter thuisblijven en een andere hobby zoeken. Natuurlijk, keurmeesters maken ook vergissingen, maar u schrijft uit eigen vrije wil in en moet het oordeel waarom u heeft gevraagd zonder morren accepteren. Altijd en overal. Erover praten mag, maar buiten de ring en buiten gehoorafstand van de keurmeester. Wie denkt dat de keurmeester de hond niet goed heeft beoordeeld of gekwalificeerd, heeft de vrijheid niet meer onder hem of haar in te schrijven. Soms zijn keurmeesters bereid om na de keuring de exposant nog tekst en uitleg te geven. Onder sportiviteit valt ook het niet hinderen van mede-exposanten. Dat kan zijn het onvoldoende afstand houden bij het lopen of het gebruik van irritant piepende speeltjes. Het feliciteren van de mede-exposanten die achter de bordjes 1 tot en met 4

zijn geëindigd, is niet meer dan normaal. Loop nooit weg uit de ring zonder dat de ringmeester of de keurmeester dat heeft aangegeven en ook niet als een fotograaf nog een foto van uw hond wil maken.

KIJKEN, KIJKEN EN KIJKEN

Te veel exposanten verdwijnen onmiddellijk na het keuren van hun hond en hebben geen belangstelling voor de keuringen van de andere klassen, laat staan voor die in de erering. Terwijl bij de erering nu juist veel geleerd kan worden. Hoe? Door te kijken, te kijken en te kijken. De mooiste honden met de beste handlers komen voorbij. Nieuwelingen steken er altijd wel wat van op.

Waar nieuwelingen ook wat van kunnen opsteken, is het bekijken van de junior handling (als dat op het programma staat). Ook al lijken die kokette pasjes en ingestudeerde maniertjes overdreven, deze jonge handlers laten wél zien hoe de hond op zijn voordeligst wordt voorgebracht. Altijd aan de goede kant, altijd in het juiste tempo en altijd in het vizier van de keurmeester.

De kwaliteit van een hond kan niet worden afgelezen aan de hand van één tentoonstelling. Heeft men de hond ongeveer een jaar tentoongesteld in verschillende leeftijdsklassen, pas dan kan worden bepaald hoe de kwaliteit van de hond is. Bent u die beginner? Veel succes! ■

Sommige keurmeesters zijn bereid om na de keuring de exposant nog even tekst en uitleg te geven. (Foto: Ria Hörter).